

A la tercera conferència del cicle Història de la Ciència, "La ciència es pensa que ho sap tot. De Descartes a Planck", el senyor Josep Lladó, utilitzant un programari visual com a suport del que anava exposant, va començar explicant que els eixos de coordenades van ser una idea genial de Descartes, filòsof i matemàtic de la primera meitat del s.XVII. Van donar peu a l'àlgebra cartesiana i a la geometria analítica, plenament vigents. Robert Boyle va acabar amb l'alquímia, fundant la química seriosa. D'ell és la coneguda fórmula que, en un gas, el producte de la pressió pel volum és una constant. Isaac Newton, un gran científic i un tipus ambiciós, a part de les lleis de la gravitació, va ser l'inventor de les integrals, per calcular àrees. Leibnitz, i més endavant Boole, van crear l'àlgebra binària, base dels ordinadors. Al 1800 Volta descobreix la pila elèctrica, a partir d'aquí Young estableix la naturalesa ondulatoria de la llum, Faraday veu que els camps magnètics són provocats per canvis a la intensitat elèctrica, base dels motors elèctrics, i Maxwell troba les equacions de propagació de les ones electromagnètiques. Tots aquests i molts altres invents van tenir la seva aplicació pràctica a la revolució industrial del segle XIX. A principi del s.XX Max Planck i Einstein fan néixer la física quàntica, la de les partícules elementals.